

V HVEZDODRAP

Petr Vyhlídka

110001000001010100000111100001000110110101100

1010010100

1010010100

101001000

1010010100

1010010100

PETR VYHLÍDKA

HVĚZDODRAP

www.fext.cz

2008

copyright © Petr Vyhlídka, 1992, 2005-2006
cover art © Radli | Dreamstime.com

obsah:

[kapitoly 1 – 10](#)

[kapitoly 11 – 20](#)

[kapitoly 21 – 30](#)

[kapitoly 31 – 40](#)

[kapitoly 41 – 50](#)

[kapitoly 51 – 58](#)

1.

Výtah vyvrhl další dávku lisovaných pasažérů a melodickým akordem ohlásil cestu o patro výš. Melánie si upravila pomuchlanou halenku, prsty si pročísla vlasy a konečně se pořádně nadechla.

Nesnášela tohle protivné oblečení, dělající ji o několik let starší, nesnášela stresové cesty v našlapaných výtazích a horizontálách. Nenáviděla modrošedou chodbu, vedoucí od liftu k hranici sektoru. Ta prapodivná atmosféra mnoha parfémů, zápachu potu a živočišného tepla ji dusila. Čtyři dny v týdnu znovu a znovu prožívala odpornou tlačenicí cestou do práce a hrůzu v krabičce sardinek když se vracela. Páteční zkrácená směna našťestí posouvala návrat domů mezi dvě přepravní špičky. Přesto bylo všude plno Hvězdodrapanů čumících jí na nohy, oplzlých chlápků civících bezostyšně do výstřihu a neomaleně osahávajících Melániin zadek. Čtyři dny v týdnu měla na sobě přilepenou nejméně jednu ruku cestou do práce a jednu odpoledne. Osm příšerných cest výtahem na ni shlížela většina žen úkosem: Komu asi leze do postele, když bydlí v tomhle trapném sektoru a přesto nosí kolekce od Mithy a smrdí na pět metrů Audrey Desmond?

Nelezla do postele nikomu, to si jenom její šéf potrpěl na reprezentativní vystupování, perfektní oblečení, reklamní úsměv a značkové parfémy. To všechno jí stálo polovinu platu – z té druhé musela uživit dvoupokojové doupě, jehož jedinou vymožeností bylo aktivní připojení k sektorovému Kybernetu. Ale měla slušnou, v rámci možností dobře placenou práci, a nechtěla ji prozatím měnit.

Zapadla do světla modré chodby, široké jen na to, aby se mohla vyhnout sousedovi, řídicímu se patrně na nákup, a opřela se s úlevou o veřeje, aby z kabelky za sto osmdesát starlarů vylovila identifikační kartu.

Přejela po zámku a dveře zmizely ve stěně.

Vzdychla, vkročila do svého hájemství, s úlevou odkopla lodičky.

Odhodila kabelku a přetáhla halenku přes hlavu.

Doma.

Konečně volná, bez předstírání Ano pane, Nikoliv pane, Máte na saku něčí dlouhý blond vlas, není zač. Pozdravujte paní.

Sama.

Potom se zarazila.

Dveře do obývacího pokoje byly otevřené.

Nesnášela to, navíc si byla jistá, že je zavírala, protože si přitom skřípla prst.

Přitiskla si halenku na prsa a nahlédla dovnitř.

Uprostřed místnosti červeně poblikával majáček, umístěný na metr vysokém válcovitém trupu. Melánie na něj nedůvěřivě pohlédla, pak zkontrolovala místnost. Nikde nikdo.

Přešlápla z nohy na nohu a zavrtěla hlavou.

Něco tu nebylo v pořádku. Snad někde jinde, možná někdy jindy.

Ale ne teď a ne tady. V Hvězdodrapu.

Vžitá pravidla společenského chování. Při zívání si zakrýt ústa, zdravít starší a výše postavené. Nesmrkat do rukávu a nesrkat polévku. Někam mezi tato dobrovolná omezení patřil i zvyk, velící údržbářům doprovázet opravárenské jednotky, nudit se v cizím bytě a svádět nájemnice. Bylo nemístné, aby člověk našel ve svém bytě cizího muže, sedícího v jeho oblíbeném křesle a hledícího na oblíbený televizní pořad. Ale dalo se to vysvětlit, pokud měl ten člověk na sobě bílou údržbářskou kombinézu a někde v koupelně se hrabal robot v rozvodech.

Náhlá porucha, slečno. Jo, klimatizace je prevít. Co kdyby tu začalo hořet? Ty elektrický rozvody jsou pěkně starý. Dovedete si vůbec představit, kdyby nám bafla střecha nad hlavou? Tak promiňte, příště se vám jistě ohlásíme do práce.

Melánie pracovala u pojišťovny a tohle všechno dobře znala. Ve fóbii přerůstající strach ze závažnější havárie na klimatizaci, na rozvodech energie, na vzduchotechnice. Seběmenší závada dokázala

zalarmovat celé opravářské čety.

Ale nikdo by neposlal samotného robota.

To se přece nedělá.

S halenkou na prsou nahlédla do koupelny, prošla kuchyní a mrkla do ložnice. Potom se vrátila.

Odhodila nepotřebný fíkový list cudnosti, v bytě nikdo nebyl. Jen ona a ten zatracený robot.

„Co tady děláš?“

Světélko okamžitě změnilo barvu a snížilo frekvenci záblesků.

„Ty neumíš mluvit?“ zeptala se nevěřicně, až dosud se setkávala s modely, schopnými fonetické komunikace. I od nečekaného návštěvníka čekala odpověď.

Světélko se rozblikalo rychleji. Robot se otočil kolem osy a dívku napadlo, že hledá ztraceného mechanika, ten chlap si prostě zmizí a přivede slušnou občanku do rozpaků. A robot je z toho vyděšený, no jistě, překročil zákaz. Je sám, bez ochranného doprovodu.

Bylo to směšné, ale Melánii skutečně vyděšený připadal. A nemohla se toho pocitu zbavit.

„Neztratil ses náhodou?“

Už věděla, že robot nemluví a že má nějaký problém. První myšlenkovou reakcí bylo spojit se s místním Kybernetem, řešila s ním všechny technické problémy a tohle *byl* technický problém. Ale cosi ji zarazilo, snad bláznivě zmatené chování robota, monitorujícího místnost v stále častějších intervalech.

Robot se přece nemůže ztratit. První, co by udělal, by bylo spojení s nadřízeným Kybernetem nebo s ekvivalentním zastoupením. Tím spíš, že stálý kontakt se Systémem udržují všechny mechanismy.

A protože Melaniino myšlení vždy začínalo systémem černá – bílá, napadlo ji jediné.

Ten robot je na útěku.

Devětadevadesát procent lidské populace by to považovalo za nesmysl. Zbývající setina za vtip. Jenže Melanie, utíkající při každé

trochu nezvyklejší situaci ze šedivé reality do barevného světa fantazie, si dokázala představit mnohem víc.

Je na útěku a já mám dvě možnosti. Oznámit ho – a případně si vysloužit pověst bláznivé ženské – nebo mu pomoci.

Druhá varianta jí připadala mnohem přitažlivější, takže na první okamžitě zapomněla.

Sedla si do křesla, opřela lokty o kolena a hlavu složila do dlaní. Dívala se na robota, momentálně nehybného, jen tu a tam bliknuvšího majáčkem, a přemýšlela.

Co s ním?

Napadaly ji samé hlouposti, jedna za druhou, až to nevydržela a vsadila na tu poslední.

Naprosto nejšilenější.

2.

„Co s tebou?“

V bytě zůstat nemohl, to bylo jasné. A v Hvězdodrapu nebylo mnoho míst, kde by se robot mohl bez problémů skrývat. Byť by mu někdo odstranil velké sériové číslo, nastříkané na trup.

IV C 1215.

Jméno by bylo rozhodně lepší, ušklíbla se Melanie, jenže robotům by stejně nikdo neříkal Michaeli. Procházely by tu nesčetné varianty Robertů, Robbieů, Andrewů... Nakonec má to číslo přece jen výhodu. A dost možná že na něj jeho mechanik volá jménem své tchyně.

Nemohl se ukrýt ani v sektoru, ani v oblasti. Tohle místo patřilo lidem. Nebyly tu žádné schovávačky, žádné zapomenuté místnosti. Všechno více či méně frekventované, všechno bez robotů tohoto typu.

Nešlo o to, zda si 1215 všimne někdo z odborníků. Melanie věděla, že pro systém musí být nalezení ztraceného robota otázkou několika hodin. Chtěla ho tedy uklidit někam, kde se ztratí sám.

Pokud to dokáže a pokud bude chtít.

Vlastně se ho chtěla jen zbavit a iluzorní zodpovědnost za jeho svobodu přenést na někoho jiného.

„Tak pojď,“ natáhla k němu mimoděk ruku, „něco mě napadlo.“

Robot poslechl.

Nemohla vědět, že se stala svědkem něčeho opravdu výjimečného. Setkávala se jen s modely postavenými na lidskou úroveň a podle toho také jednala. Netušila, že údržbářské jednotky jsou kódovány na přesné povely, a typ IV C je z hlediska lidské inteligence udržován hluboko pod průměrem. Jenže i kdyby patřila k technokraticky založeným dívkám a věděla to, asi by jí to od dalšího postupu neodradilo.

Opatrně vyhlédla na jednotvárně světle modrou chodbu s o tón tmavšími obdélníky zavřených dveří.

Koridor byl jako obvykle prázdný, procházky po chodbách nepatřily k hvězdodrapanským zvykům. Od toho tu byla rekreační centra.

„Jdeme,“ zavelela rázně.

Robot vyklouzl za ní, motory pohonné jednotky tiše vrčely.

Melanie měla několik nápadů a jednu jasnou představu. V téhle oblasti nebude IV C 1215 v bezpečí nikdy, na to tu žilo příliš mnoho lidí. Ale při svých výletech po Hvězdodrapu se občas dostala na místa, která naopak lidmi příliš neoplývala a kde se to jen hemžilo roboty a elektronickými jednotkami. Tam se snad jeden navíc ztratí, – někde v technické oblasti – a do nějaké takové ho musí dopravit.

Problém tkvěl v tom, jak to udělat nepozorovaně.

S robotem v patách proběhla rychle sektorem k nákladním výtahům. Zasunula do štěrbiny kartu a elevátor poslechl okamžitě, stál naštěstí jen o patro níže a karta byla v pořádku. V duchu děkovala svému šéfovi, který jí elektronický klíč k nákladním výtahům zařídil. Nikdy ho nevyužila pracovně, ale k soukromým výletům byl ideální, protože lifty a páternostery pro veřejnost byly neuvěřitelně pomalé a často přeplněné. Aspoň v tuto dobu. V Hvězdodrapu žilo

několik milionů lidí a značná část byla naladěna na stejné časy jako Melanie.

Výtah projel osm pater dolů a zastavil. Dívku píchlo u srdce, teď někdo přistoupí, technik nebo jiný odborník a všechno bude k ničemu.

Místo toho se ozval jen neosobní hlas Kybernetu.

„Vaše karta nedovoluje přestup do následující oblasti. Použijte prosím jiné, nebo pokračujte veřejnými dopravními prostředky do oblastí, do nichž máte oprávnění vstoupit.“

Oddechla si, v zápalu boje si na tenhle zádrhel nevzpomněla.

To víš, že se potáhnu mezi lidi, ty nádhero, usklíbala se v duchu a otevřela dveře.

Musí to zkusit jinak.

Měla štěstí. Vystoupila do krátké spojovací chodby, utápějící se v příšerí, úspěšně bojujících se mdlým světlem ve velkých rozestupech rozmístěných zářivek. Kolem byla obchodní oblast, plná skladů a zbavená přítomnosti lidí.

Chvilí přemýšlela kterým směrem se dát, aby se dostali k některému přechodu do technických oblastí. Což znamenalo směrem ke středu Hvězdodrapu; až na výjimky byla veřejně nepřístupná místa soustředěna v centru obří budovy, zatímco obytná podlaží ve větvích, táhnoucích se na všechny strany. Jenže kde je střed a kde je plášť? Málakdo v tom měl naprosto jasno, nebyla to životně důležitá informace. Po pravdě řečeno ani využitelná.

Až nyní.

Melanie vytáhla IC, stejně podvědomě, jako všichni Hvězdodrapané, když se potřebovali radu v komplikovanější situaci.

„Kde jsem, prosím?“ požádala nejbližší Kybernet.

Displej se rozzářil, karta poznala majitelčin hlas, převedla žádost do jedniček a nul, vyslala je otevřeným kanálem dostupnému naslouchajícímu systémovému konektoru a čekala na odpověď. Dočkala se jí v setině sekundy a s nevtíravým tónem ji zobrazila. To

vše se odehrálo ještě předtím, než stačila Melanie zvednout IC k očím.

Ke čtení se už nedostala. Ani ke slabému hlásku, jakým karta takové zprávy předčítala.

V tu chvíli ji něco odstrčilo ke stěně.

Zahlédla pružné chapadlo, které vylétlo z trupu IV C 1215, protáhlo se pod Melaniinou paží a vytrhlo jí IC z ruky.

Ozvalo se lupnutí, jak chapadlo kartu přelomilo, po troskách přeběhl fialový záblesk elektrického výboje ničícího jemnou elektroniku.

A robot opět strnul.

Melanie vyděšeně vykřikla.

On se zbláznil. Ale potom je, potom já... To není dobré.

IV C 1215 se zuřivě rozblíkal a několikrát otočil kolem osy.

Teprve teď jí došlo, že to, co provádí není hra.

Bylo příliš pozdě.

3.

Z hlubokého příšeří technického parku vystupovaly majestátní obrysy třímetrových robotů IX G. Hoener je nikdy neviděl v chodu – tahle monstra patřila k havarijní záloze, připravené pro případ destrukce vnějšího pláště. Byla to celkem zbytečná pojistka, zvláště, když si člověk uvědomil všechna bezpečnostní jištění Hvězdodrapu, sle konstruktéři počítali se vším, a v případě setrvačností inovované řady G to byla možnost narušení integrity vnějšího pláště pomocí nevelkých, zato nadmíru účinných raket a vzdušných torpéd, jimiž ti venku v době výstavby Hvězdodrapu disponovali. Hoener o tomto určení IX G věděl. Jako správce roboparku musel znát účel všech svých svěřenců.

IX G stáli vzadu u stěny, opatřené zablokovanými havarijními výstupy, nad nimi u stropu visela semiinteligentní Áděčka, pro změnu

miniaturní pavouci, schopní provádět nejnnutnější opravy za plného útoku. Správce je neměl rád. Neměl v oblibě nic, co nějakým způsobem poukazovalo na možnost ohrožení Hvězdodrapu.

O to víc miloval klasické robotské dělníky.

Údržbáře vzduchotechniky, tu roztomilou válcovitou řadu C. Krabovitě polointeligentní roboty DS. Připitomělé automatické krysy, mající v referátu hlavní energetické rozvody. Tohle byl jeho svět. Tihle opravdu nahrazovali člověka.

Povzdechl si a odvrátil se od obrazovky. Robopark byl samozřejmě – jako vždy – v pořádku. Jak by nebyl, když se o něj stará speciální Kybernet. Správce míval v ten okamžik slabý pocit méněcennosti, který mizel vždy, když se obracel s povinným hlášením na svého nadřízeného.

„Všechno v pořádku, pane.“

Muž na druhém monitoru to úsečně odkývl, Hoener znuděně zazíval a zamával před senzorem, aby šéfa vypnul.

Všechno je v pořádku, zopakoval rozmrzele. Vždycky všechno bylo v pořádku.

Opatrně přenesl váhu na levou stranu a naklonil se k tmavé ploše havarijní signalizace. Setřel takřka mikroskopická zrnka prachu a balancuje na nakloněné stoličce, nenávistně se zašklebil na ztemnělé nápisy. Za celou svou kariéru je viděl svítit dvakrát. Jednou ho Kybernet předem upozornil na provedení zkoušky, podruhé (to zajásal) ho nevaroval nikdo.

Závada byla v samotném pultu.

Ale mělo by se něco stát, říkal si. Patřilo to k jeho pravidelnému rannímu rituálu.

Mělo by se něco stát, aby aspoň jednou měl pocit, že pravidelné pololetní kurzy mají nějaký smysl.

A ono se stalo.

Pod Hoenerovými prsty se rozzářil malý červený nápis.

Správce vyjekl a strhl ruku, nakloněná stolička s třaskavým úde-

rem dopadla do stabilní polohy a Hoener vytřeštil oči.

SAMOVOLNÁ INICIACE, přelouskal. Automaticky pohlédl na výstup Kybernetu. Monitor se rozzářil a bezpečnostní okruh předal informaci pro lidskou obsluhu.

SKUPINA BETA

POST 27

SAMOVOLNÁ INICIACE JEDNOTKY

POSTUP? zeptalo se to pitomě a Hoener v odpověď tupě zíral. Na obrazovku zatím vypadly další údaje.

JEDNOTKA

TYPOVÉ ČÍSLO ŘADY: XXI FF

IDENTIFIKAČNÍ ČÍSLO: 039

JEDNOTKA V PLNÉ POKYTOVOSTI

POSTUP? dožadoval se monitor znovu.

„Co to je, sakra!“ zaklel správce. Zkrat? Nesmysl. Pojistky by nedovolily provést celou iniciaci bez zpětných kontrol.

„Kybernet!“ vykřikl.

Neozvalo se nic. Zařval hlasitěji, někdy se stávalo, že neuronová koule chvíli čekala. Snad to patřilo k jejím vlastnostem, možná k programu, ale nikdy ta vteřina ticha netrvala *tak* dlouho.

„2-6435.“

„Udělej s tím něco,“ řekl Hoener už klidněji, s pocitem muže, který odstranil podstatnou závadu.

„S čím?“ zeptal se nevinně Kybernet.

Hoener zbledl.

„Spíš?“

RIZIKOVÁ SITUACE 9 plápolalo na obrazovce. Nic moc. Bezpečnostní okruh ale názor vzápětí přehodnotil.

RIZIKOVÁ SITUACE 7.

Správce zděšeně vyjekl. Skok ho zamrazil v zádech, zároveň ho popostrčil – konečně si uvědomil, že tu není jen náhodný divák.

„Kybernet? Potřebuju 27 Beta na skřín,“ zařval.

Stroj jeho žádost neprodleně splnil a Hoenerovy vlasy se zježily hrůzou.

Post 27 byl prázdný.

„Skenovat trasu!“

Kybernet už nebral člověka na vědomí. Dorazila k němu podivně opožděná informace o nepřípustné činnosti v roboparku. Byl si vědom značného zpoždění, odstartoval tedy všechny příslušné pochody najednou. Analýzu situace, varianty řešení, kontrolu bezpečnostního systému. Otrocky přitom přenášel postup na monitor.

Hoener zděšeně sledoval rudou stopu, táhnoucí se k vratům roboparku. Signál XXI FF 039 se odnikud neozýval. Pult rozkvétal dalšími a dalšími červenými nápisy. Málokterý zhasl, ale správce už jim nevěnoval pozornost. Zvedl oči k nebesům a spojil se se svým nadřízeným.

„Šéfe,“ pípl nešťastně, když se tvář vedoucího objevila na obrazovce. Věděl, že to, co se nadřízenému, jehož obličej zdobil věčný úsměv, mnohdy nekorespondující s vlastnickovým odtažitým přístupem k podřízeným, chystá sdělit, je prostě nesmysl.

„Děje se něco?“

„Utekl mi robot,“ sdělil správce opatrným hlasem. Úsměv na obrazovce se rozšířil, aby vzápětí ztuhl v ukázkové nevěře v obsah právě slyšeného.

„Co blbnete, Hoener?“

Správce vzdychl a raději nechal podat zprávu Kybernet.

4.

První vteřiny toho zmatku vypadly Melanii okamžitě z paměti. Později si vybavila jenom to, že IV C 1215, od zničení IC neustále blikající, náhle vyrazil kupředu. Tak rychle, že se Melaniiny oči, upřené na jedno místo, nestačily přeastřít. Zahlédla jen rozmazaný šedivý pruh a zaslechla zvuk, který zněl jako by někdo uhodil ple-

chovkou kompotu o stěnu. Několik metrů od Melanie, na křižovatce chodeb, narazil do stěny vysoký jeřábovitý robot.

Nedaleko místa, na němž ještě před chvílí stál IV C 1215, který takto jednoduchým úskokem vyřídil prvního nebezpečného protivníka, jehož dlouhé teleskopické paže, vybavené magnetickou sítí ho měly uvěznit. Uprchlík se nezastavil, pokračoval dál, využívaje všech svých schopností. V okamžiku, kdy mu protivník postavil do cesty pole energie, tryskající ze stěn, vymrštil se robot do vzduchu a několik centimetrů od ohniska zkázy se přilepil na strop, zneužívaje dobrodiní prokázaného konstruktéry, předpokládajícími práci série IV C v nejrůznějších podmínkách, tedy i hlavou dolů. Lehce a přirozeně, jakoby navzdory fyzikálním zákonům, popojel po stropě, seskočil, za letu se ladně otočil a přistál na podvozku.

Myšlenkové reakce IV C 1215 se v tu chvíli podobaly lidským. Ačkoliv měl stroj postrádat emoce, ucítil náhlou úlevu; nebezpečí se už neplížilo kradmo kolem, stálo přímo proti němu.

V úzkém pásmu strojové inteligence, bohatě postačující pro jakoukoliv činnost ve vlastní údržbářské profesi, sice nemohl analyzovat situaci v plné šíři, ale v tuto chvíli to byla výhoda. Nemusel se zabývat faktem, že proti Kybernetu, který akci řídil a jehož možnosti byly nesmírné a inteligence mnohonásobná, nemá šanci.

IV C 1215 se ani podobným problémem zabývat nechtěl. Aktivoval program, jehož algoritmus hovořil jasnou řečí.

Bojuj a prchni.

V tom okamžiku se změnil ve stroj, v nějž kdysi doufali generálové, a co díky důmyslnému systému podřízenosti zůstalo jen představou – v elektronického válečníka.

Nový program zrušil všechny předchozí a vyvolal procedury, o jejichž existenci neměl nikdo tušení. Během několika okamžiků došlo ve IV C 1215 k přeinstalaci části systému, a robot zaútočil.

Dvojici strážných kolegů, kteří se objevili se na konci chodby unikl o milimetry; přitom stačil plazmovým hořákem zaslepit jejich lo-

kační zařízení. Ale v úzké chodbě mu k dalším manévřům už příliš prostoru nezbývalo. Jednu cestu uzavírala energetická přehrada, druhou další roboti, prozřetelně se nesnažící útočit. Nezdálo se, že by situace měla řešení. Ale měla.

IV C 1215 vyskočil na stěnu, vrátil se na podlahu a několikrát se otočil kolem osy. V té chvíli byl nejzranitelnější a lovci toho využili. Jenže vystřelení magnetické sítě se naprosto minulo účinkem, protože robot zrušil pole ještě za letu; z pletiva se propálil silným výbojem energie.

Příliš už mu jí v akumulátorech nezbývalo, ale při lokaci zjistil co potřeboval a mohl tedy využít i záložní zdroje.

Rozjel se přímo proti Melanii, stojící celou dobu strnule na místě. Elegantně se jí vyhnul, zastavil dva metry od ní. Pod podvozkem se začalo blýskat a chodba se zaplnila pachem spáleného plastiku a tavícího se kovu.

Propadl se pod podlahu sedmnáct sekund předtím než z nákladního výtahu vyběhli muži v izolačních kombinézách.

5.

Kybernet 2-4327, starající se o sto třicet bytů a k nim příslušných zařízení, byl stejně jako jeho kolegové na 1-0, Hlavním kybernetu, nezávislý. Jistě, nebyla to samostatnost absolutní, Hlavní mohl kdykoliv do činnosti 2-4327 zasáhnout a Kybernet sektoru naopak postoupit úkoly, jenž by považoval za příliš složité, k řešení Hlavnímu. Ale systém byl sám o sobě tvořen tisíci nezávislých prvků, pro něž 1-0 představoval jen koordinační službu.

Činnost 2-4237 byla plynulá, prostá velkých problémů, protože ty mohly způsobit jen nespelnitelné požadavky uživatelů, a nároky na Kybernet v sektoru 415-S21 nebyly nikdy přehnané. Jeho obyvatelé nepožadovali nic víc, než perfektní služby domácnosti; s úkoly přesahujícími běžný rámec se Kybernet setkával málokdy. Obyčejně

je plnil, neboť rozsah jeho možností byl mnohokrát vyšší, než si uživatelé uvědomovali. Jen jednou za dobu své aktivity musel požádat o pomoc Hlavního, a opět za to mohli lidé, kteří si velice rychle zvykli na okamžité plnění svých přání, a nervozita, jíž v nich vyvolávalo čekání, se pak často přenášela na Kybernety. Těm způsobovala trauma. Jeho výsledkem nebyl ani stres ani zkratové jednání, traumata urychlovala činnost a reakce – byl to záměr lidských konstruktérů. Inteligence strojů se tím značně vzdálila inteligenci lidské.

Kybernetův stav vyrovnanosti byl ekvivalentní lidskému pojmu štěstí. Nepůsobil tu žádný otrocký komplex, ačkoliv stroj považoval plnění příkazů za nejvyšší povinnost. Trochu mimo přání a plány konstruktérů stál fakt, že 2-4237 v úzkém pásmu drobné individuality považoval za vrchol spokojenosti neprovádět žádné příkazy, takový stav by totiž znamenal, že byly všechny splněny. Ale protože nerozvíjel žádnou iniciativu sám od sebe, nebylo v jeho moci situaci trvalého blaha navodit.

Teď k němu měl opravdu velmi daleko. Přitom to začalo docela nevinně.

V 8:04:31 zaznamenaly senzory osmé jednotky zvýšenou úroveň vlhkosti, slabě přesahující stanovenou mez. K regulaci nedošlo. Závada.

Lidský uživatel nebyl přítomen, což opravňovalo Kybernet ke všem dostupným zásahům. Samotná vada na klimatizaci byla nahlášena o sekundu a devatenáct setin později. Rozsah zjištěn třicet sedm setin poté. Poškozená součástka v 8:05:03.

Ze stropní garáže vyběhla v 8:05:09 kybernetická myška, aby provedla opravu. Poškozený blok byl odstaven z provozu a 2-4327 ho odpojil od přívodu elektrického proudu, čímž se dopustil první chyby. Opravářská myš si nemohla ověřit zadanou adresu a vyměnila nepoškozenou duplicitní součást. Kybernet to zjistil po opětovném uvedení klimatizace do chodu. Oprava se musela provést

znovu a stroj tedy vydal opakovaný povel. Kybermyš se ještě nevrátila. Z garáže vyrazil druhý mechanismus, zatímco první se otočil, znovu chybný blok vyměnil a při cestě zpět se střetl s druhou myší. Vadný blok tlačil robot před sebou, v přesném profilu chodby do něj druhý zákonitě musel narazit. Kybermyši se chvíli přetlačovaly, potom blok vybuchl. Zjišťováním příčiny se později zabývala expertní skupina, složená ze servisních techniků, konstruktérů dodavatelské firmy a bezpečnostních expertů, kteří se dobrali zajímavého výsledku, ale zvláštní chování kombinace několika jinak neškodných chemikálií spolu s neuzemněným elektrickým výbojem a materiálem, používaným při výrobě obslužných mechanismů nehraje v tomto příběhu žádnou roli.

Exploze rozmetala klimatizační zařízení a oprava v rámci sektoru už nepřicházela v úvahu. 2-4327 se spojil s opravárenským centrem. Stále ještě nešlo o žádnou krizovou situaci, k takovým haváriím čas od času docházelo, Kybernet sektoru jen neměl k dispozici příslušné prostředky. Vzhledem k malé pravděpodobnosti takové situace je zbytečné udržovat lokální sklad náhradních dílů a opravárenských mechanismů. Takže 2-4327 podle instrukcí požádal o pomoc.

Odpovědí na vyslanou správu mu bylo ticho, panující na mentálním kanálu.

Kybernet neměl spojení se systémem.

Nebo přece?

Když použil binární síť, opravárenský kolega 5-318 se ozval okamžitě.

Ten, kdo v systému mlčel, byl výhradní správce mentálních linek.
Hlavní kybernet.

6.

Zámek s vysokou věží, jejíž vrchol se ztrácel v oblacích, tonul ve tmě. Po zšeřelých chodbách mátožně procházely bezduché postavy,

očarované zlým černokněžníkem Starem Scaperem, míjely dlouhé svíce v pokroucených černých stojanech, planoucí bledým světlem a vrhající nelítostné stíny. Star Scaper si hověl na vysokém trůnu v hodovním sále a d'ábelsky se smál kouskům vyděšených kejklířů, kterým v hrůze padalo všechno z rukou. Pochlebníci lízali prach u čarodějových nohou a jen tu a tam po očku vzhledli k svému pánu a vládci. Stoly se prohýbaly pod vahou mis a džbánů, víno teklo proudem i jídlo se valilo proudem, dav démonů se procházel v proudu, vzdávaje hold velikému Hvězdnému. A dole ve sklepení hnili zaživa ti, kteří se pokusili změnit jednotvárný život říše.

Na vrcholu věže, ohrožována prudkými severními větry, stála přikována ke kamenné stěně princezna Melanie, právoplatná dědička Scaperova království. Zoufala si ve společnosti černých havranů, netopýrů a krys, hleděla do temných oblaků a vyhlížela pomoc orla, který se z nich snese a zachrání ji i celou zemi. A zatím, až dole u bran černokněžníkovy paláce, se ze tmy hustého lesa skřetů a monster vynořila postava ve stříbřité zbroji se zlatým mečem.

Už šplhá ten odvážný rytíř z říše Avalon, muž z kraje víl, přidržuje se nepatrných výčnělků a zahání velké vrány, toužící mu vyklovat oči. Záblesk na čepeli zlaté zbraně a jeden d'áblův pták se řítí k zemi. Druhý.

Statečný šlechtic stoupá výš a výš a nakonec se přehupuje přes roubení, aby poklekl před princeznou a zbavil ji pout. Zahání havrany, odkopává dotěrné krysy.

„Tvůj věrný služebník, princezno,“ sklání hlavu, ukrytou pod stříbrnou helmici s barevným chocholem, „Přikaz a půjdu zabít Stara Scapera. Vrátilm lidu svobodu.“

Princezniny ruce se vzpínají k obzoru, slunce probíjí temná mračna a na paprscích přilétá zářící královská koruna.

„Pojď. Vyčistíme to hnízdo spolu.“

Rytíř odhazuje helmici, neboť hrdinové vždy bojují s obnaženou hlavou, a princezna hledí do tváře svého osvoboditele...

„Ale ne,“ řekla Melanie nahlas. Roztrpčeně se podívala na kopii Rouessauovy Zaklínačky hadů.

Visela na světle zelené stěně, někomu se ta barva možná zdála uklidňující, ale Melanii rušila.

Ne, tohle není vrchol věže a ona není v okovech. Skrývají se v podobě zámku dveří. A není tu žádný bojovník, aby je rozlomil.

Vzdychla a přistoupila k baru. Za dva dny, které byla nucena strávit sama v tomto přepychovém vězení, by díky neutichajícímu rozhořčení dokázala lahvím slušně pustit žilou, jenže bar zařizoval muž a podle toho to vypadalo. Whisky, brandy a gin.

Melanie nebyla alkoholička.

Kdepak princ, vzdechla ještě jednou. Ale co mám dělat?

Vztekle koplá do knihy, kterou si od Kybernetu vyžádala včera a již stačila za půl dne přečíst. Trochu ji to uklidnilo. Pohlédla na tmavou obrazovku a sebrala z konferenčního stolku ovládání, aby ho vzápětí znovu položila.

Copak nějaký kanál za něco stojí?

Oblíbené seriály ji teď rozčilovaly.

Zpravodajství, v němž zprvu čekala sebemenší zmínku o svém případě, se točilo kolem obvyklých nudných úplatkářských kauz, věčných skandálů a nesmyslných sportovních kuriozit.

Oblíbené knihy ji nudily, nebo se nedokázala na čtení soustředit.

Nacházela se v permanentní tenzi, již nedokázalo zmírnit nic přirozeného.

Sedativa zatím nezkoušela.

Chvilí jen tak nerozhodně přecházela po pokoji, nalila si skleničku a bezmyšlenkovitě usrkávala. Potom se rozhodla vrátit ke své fantazii; příběhy, v nichž se obsazovala do hlavní role a nad nimiž měla dokonalou nadvládu, prozatím pomáhaly. Usedla do křesla, napila se a zahleděla na Zaklínačku...

... „Z tohoto místa nikdy neodejdeš. Zůstaneš tu navěky, nikdy nepřekročíš Bažinu krokodýlů," řekl pomstychtivě Star Scraper a ponuře se zachechtal. Pak skočil na antigravitační plošinu a vznesl se k nebi, po němž kroužili jeho okřídlení strážci.

Malý ostrůvek uprostřed Bažin krokodýlů není rozhodně místem, kde bych chtěla zemřít, řekla si dívka, ale snad přijde včas. Snad mě najde.

Z močálu se vynořila zubatá hlava velkého kajmana. Ještě se pomalu blížil ke břehu a jeho očka zářila radostí nad nenadálým obědem.

Kde je? Snad tu nechce najít jen pár kostí?

Dívka vzhledla k obloze v toužebné naději zahlédnout svého záchrance. Kajman už byl na jeden rychlý výpad blízko, když se opravdu v dálce objevila zlatá křídla a oslnivý paprsek laseru sežehl Scrapperovy potvory. Ještě cvakl naprázdno a potom i on pocítil plamen zbraně.

Star Scraper znovu prohrál.

Dívka s povděkem shlíží na zachránce, který snímá z tváře masku. Zrak, stejně oslnivý jako laser, se vpíjí do jejího pohledu...

...zase ne. Copak se přes tenhle bod nedokážu přenést?

Dopila a sklenici postavila na zem. Zaklonila hlavu a chvíli si prohlížela kazetový strop, hledajíc inspiraci k dalšímu příběhu, v němž – jak jinak, v téhle situaci – bude hrát roli dívky, osvobozené v posledním okamžiku. A zase skončí u pohledu na tvář svého zachránce a příběh se zastaví a ztratí. Proč?

Zavřela oči a nechala se vést podvědomím. Chce své příběhy hrát až do konce, chce pomstu, nebo závěr: A jestli nezemřeli... Tak proč, zatraceně, si nedokáže tak jako dřív vybavit nějakou příjemnou mužskou tvář? Proč?

Potom na povrch vzpomínek vypluly okamžiky, strávené dobrodružstvím s bláznivým robotem a Melanie v hrůze zjistila, že nemů-

že pokračovat dál jen proto, protože všichni její zachránci nemají tvář, ale oblé zakončení metrového válcového trupu a majáček.

Podvědomí ji neustále táhlo k nebohému uprchlíku IV C 1215.

7.

Jeremy Fox, takto člen Údržbářské skupiny 55, si rozhodně nemohl stěžovat, že by pro samou práci nevěděl co dřív. Většinu dne proseděl v dispečinku, debatoval se stejně nevytíženými kolegy nebo hrál šachy, pročítal neustálé (víceméně kosmetické) změny v dokumentaci inovovaných modelů. Nikdy proti dopolednímu pracovnímu rytmu nic nenamítal. Proč taky. A proč by se vzrušoval nad únosnou míru, když automaticky probíhající běžná údržba fungovala bez problémů, jedna či dvě nečekané závady většího charakteru měsíčně se také obešly bez dlouhého zdržování. Roboti pracovali rychle a lidé, žijící ve Foxovi přidělených sektorech, raději při opravách vypadli a nechali Jeremymu možnost vytáhnout palmtop – proč by se taky měl otravovat v prázdném bytě civěním do zdi, když robot pečlivě pracuje – a vrátit se k šachovnici aspoň na dálku.

Jedno nesnášel – nečekané závady ve veřejných prostorech. A k takové ho právě zavolali. Dispečer – jedna z mnoha periférií Oblastního kybernetu – oznamoval nahlášenou poruchu na rozvodech vody v místním plaveckém bazénu. Netečně, jako vždy.

Okamžitá oprava nutná.

Foxe to nadzvedlo.

Bazén byl podle harmonogramu na řadě a příští týden měl projít komplexní roční údržbou. Při ní by přišli na všechno, včetně oprýskané barvy na výstražných nápisech.

To to nemohlo těch pár dní vydržet? Zatracená práce.

Vyžádal si z roboparku XIH543 a po příchodu robota, připomínajícího křížence kraba a chobotnice, vyrazili.

Možná tam bude plavecký kurz vyšších ročníků nějaké střední